

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně:

Nik Company s.r.o., IČO 06544240
sídlem Edvarda Beneše 590/31, 301 00 Plzeň
zastoupená Mgr. Janem Blažkem, advokátem
sídlem Dvořákova 44/38, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Státní úřad inspekce práce
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2024, č. j. 9490/1.30/23-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „OIP“) rozhodnutím ze dne 15. 9. 2023, č. j. 3273/6.30/23-27 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že zastřešeně zprostředkovávala zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, neboť nejméně od 2. 5. 2022 do 16. 6. 2022 pronajala pracovní sílu společnosti Penny Market s. r. o. (dále jen „Market“) tím, že čtyři cizinci, zaměstnanci žalobkyně (dále jen „Zaměstnanci“), na pracovišti Marketu prováděli práci spočívající v manipulační práci s vozíkem při vyskladňování zboží, kompletaci palet, odvozu a převážení palet, třídění odpadu a druhotných surovin a třídění vráceného zboží, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, čímž žalobkyně porušila § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti (dále jen „Přestupek“), a přestupku dle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že neinformovala nejpozději v den nástupu k výkonu práce příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce o nástupu tří osob do zaměstnání, čímž žalobkyně porušila § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti (dále jen „Druhý přestupek“). Za toto jednání žalobkyni uložil OIP pokutu ve výši 165 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl žalovaný shora uvedeným napadeným rozhodnutím a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou a přípustnou žalobu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, kdy výslovně v žalobě uvedla, že žalobu nesměruje proti Druhému přestupku, nýbrž výlučně proti Přestupku.
4. Žalobkyně předně vytýkala žalovanému to, že pouze zopakoval a odkázal na závěry prvoinstančního rozhodnutí, nijak nereagoval na většinu odvolacích námitek žalobkyně (v žalobě žalobkyně následně specifikovala některé námitky, které žalovaný pominul) a napadené rozhodnutí řádně neodůvodnil. V tom spatřovala žalobkyně důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
5. Podstatou žaloby byl nesouhlas žalobkyně se závěrem správních orgánů, že žalobkyně v případě Přestupku pronajala pracovní sílu Marketu. Na podporu svého stanoviska, že Marketu nepronajímala pracovní sílu, ale poskytovala služby, snesla žalobkyně následující argumenty.
6. Žalovaný podle žalobkyně pominul, že žalobkyně v řízení prokázala, že komplexně zajišťovala činnosti související s plněním závazků ze smlouvy o dílo – sama zadávala, organizovala a kontrolovala práci Zaměstnanců, zajistila jim pracovní pomůcky, oblečení, pracovní prostředí a přístup do něj, sama je školila jak z hlediska provádění práce, tak také z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a následně nesla odpovědnost za jejich činnost a výsledek předala objednateli. Žalovaný popsané aktivity žalobkyně nerozporoval, a přesto nesprávně uzavřel, že žalobkyně dodala pracovní sílu a neplnila na smlouvu o dílo.
7. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že skladování a distribuce zboží je činností související s hlavní činností Marketu a že představuje bezpodmínečný předpoklad prodeje zboží zákazníkovi. Žalobkyně tvrdila, že skladování a distribuci zboží může zajišťovat Market outsourcingem a že žalovaný tuto odvolací námitku žalobkyně dostatečně nevypořádal.

8. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný popřel, že v prvoinstančním rozhodnutí bylo uvedeno, že paní D. L. (dále jen „koordinátorka“) byla řízena prostřednictvím vychystávacích vozíků, ač je takové tvrzení součástí jak prvoinstančního rozhodnutí, tak i v protokolu o kontrole na pracovišti Distribučního skladu Penny Market Dobruška ze dne 7. 12. 2022, č.j. 11551/6.71/22-4 (dále jen „*Protokol o kontrole*“). Žalobkyně dodala, že ani tuto námitku žalovaný nijak nevypořádal.
9. Žalobkyně s odkazem na svědecké výpovědi koordinátorky, R. N. a M. B. namítla, že nešlo o poskytnutí pracovní síly, nýbrž o plnění dle smlouvy o dílo.
10. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že veškeré objednávky díla mezi žalobkyní a Marketem jsou falešné, protože vždy ráno docházelo mezi stranami k rozdělování práce. Žalobkyně vysvětlila, že plnění, které poskytovala Marketu, spočívalo v kompletaci palet zboží ve skladu a jeho připravení na konkrétní místo (stopa). Ze stopy je následně paleta odvážena do jednotlivých prodejen Marketu. Toto plnění je určující pro posouzení, nakolik je běžné a nutné činit další pokyny objednatele k plnění díla. Z velké části lze ze statistických údajů na měsíc dopředu stanovit denní obsah zásilky do určité prodejny, což právě bylo předmětem předložených měsíčních objednávek objednatele. Při zpracování takových objednávek Market zvažil nejen potřebu té které své prodejny, ale i odhadovaný počet svých práceschopných zaměstnanců a počet svých subdodavatelů. Právě v důsledku popsaného charakteru díla mezi stranami docházelo pak na denní či týdenní bázi k upřesňování předmětu plnění – takové upřesnění reagovalo na stav zboží v konkrétní prodejně, který nutně nemusel odpovídat předchozímu měsíčnímu odhadu. Bez písemných měsíčních objednávek by žalobkyně nemohla poskytnout dohodnuté služby, protože musela v návaznosti na ně na daný měsíc rozvrhnout směny zaměstnancům atp. Z uvedených důvodů se nemohla objednávka na nadcházející měsíc shodovat se soupisem provedeného díla.
11. Žalobkyně nesouhlasila dále s tím, že manipulace se zbožím nemůže představovat dílo, protože nejde o úpravu věci: Dle § 2587 občanského zákoníku je zde dílem jako výsledkem činnosti provedené na základě smlouvy kompletace palet, tj. shromáždění příslušného počtu a druhu zboží na paletu, zabalení palety a její přemístění na konkrétní místo. Při hodnocení, zda jde o dílo, je nutné vzít v potaz, že dílem občanský zákoník rozumí i ústní prezentace, tlumočení, průběžné udělování ústních rad či úklid společných prostor bytového domu. Podle žalobkyně je dílo poskytované žalobkyní Marketu příkladem díla jakožto úpravy věci. Součinnost objednatele a jeho pokyny jsou běžnou součástí smlouvy o dílo dle § 2591, § 2592 a § 2594 občanského zákoníku.
12. Žalobkyně shrnula prvky prokazující své obchodněprávní plnění Marketu. Žalobkyně odpovídala smluvně i fakticky za výsledek (vadné nebo pozdní provedení díla), což prokázala vyúčtováním smluvních pokut i škod při provádění díla. Prvoinstanční rozhodnutí je rozporuplné, protože uvádí, že dílo bylo vymezeno nedostatečně určitě, a proto jde o pracovní činnosti, a že pokyny z přílohy č. 1 ke smlouvě o dílo jsou moc specifické, a proto jde o pracovní činnosti. Správní orgány neodůvodnily závěr o odpovědnosti zaměstnance za vadně vykonanou práci. Cena díla byla určena jako jednotková mj. za vyskladnění kartonu, ale její výše se odvíjela od objednaného rozsahu díla i rozsahu skutečně provedeného díla podle předávacího protokolu, kdy nic neukazovalo na závislou práci. Správní orgány podle žalobkyně nesprávně posoudily přebírání díla. Dílo nemohlo být prováděno jinde a časový rámec provádění díla určovala žalobkyně. Platbami Marketu žalobkyně hradila náklady spojené s užíváním předmětných

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prostor. Zhotovitel díla nemusí být zcela časově nezávislý, neboť pro provádění díla může být nutná součinnost objednatele, jakož i jiných zhotovitelů. Časová závislost žalobkyně nemohla spočívat i v tom, že zboží mělo být vyskladněno v daném termínu, kdy čas dokončení díla je podstatnou náležitostí smlouvy o dílo. Ač žalovaný uznává, že pracovní dobu Zaměstnanců evidovala výhradně žalobkyně, dospěl k nelogickému závěru, že pracovní doba byla nepřímou určena Marketem. Nelze souhlasit s tím, že Market určoval zaměstnance provádějící dílo, protože byla žalobkyně zavázána užít pouze zaměstnanců s platným pobytovým i pracovním oprávněním, protože šlo o běžnou součást smlouvy o dílo a zákonnou povinnost. Vozíky potřebné k provádění díla měla žalobkyně pronajaty. Žalobkyně samostatně zajišťovala a vybavovala své zaměstnance ochrannými pomůckami a pracovními oděvy. Školení zaměstnanců prováděla též sama, evidenci odpracované doby Zaměstnanců prováděla také sama. Žalobkyně poukázala na to, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 10 uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně fakturovala dle vyskladněného zboží (nikoli dle práce jednotlivých zaměstnanců) a že Zaměstnanci měli jiné (své) pracovní oděvy.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že podstatu žalobních bodů vypořádaly správní orgány ve svých rozhodnutích.
15. Žalobní námitky nepřezkoumatelnosti žalovaný odmítl s tím, že prvoinstanční a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a byly v nich vypořádány všechny námitky žalobkyně, přičemž žalovaný byl oprávněn odkázat na závěry OIP, s nimiž souhlasil, a nebyl povinen je v napadeném rozhodnutí opakovat.
16. Žalovaný zdůraznil, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně na pracovišti Marketu nezhotovovala dílo, nýbrž dodávala pracovní sílu. Dále dodal, že Market ve svém objektu zajišťoval mimo jiné i prostřednictvím Zaměstnanců skladování zboží a jeho vyskladňování a zavážení do svých provozoven (supermarketu). Správní orgány netvrdily, že provoz velkoskladu je hlavní náplní činnosti Marketu, ale činností doplňkovou, bez které by daná společnost nemohla vykonávat svou hlavní činnost, a netvrdily ani to, že koordinátorka byla řízena prostřednictvím vychystávacích vozíků.
17. Podle žalovaného žalobkyně svědecké výpovědi dezinterpretovala. Tvrdí-li žalobkyně, že objednávky byly v počítači žalobkyně, není to pravda, protože počítač byl ve vlastnictví Marketu, který jej toliko předal dne 31. 12. 2021 žalobkyni do užívání. Tvrzení žalobkyně, že koordinátorka dostávala objednávky od jednatele žalobkyně, není to pravda, protože bylo prokázáno, že objednávky do počítače byly zadávány a předávány koordinátorce zaměstnanci Marketu.
18. Žalobní tvrzení, že objednávky byly upravovány podle toho, kolik zaměstnanců Marketu bylo nemocných, a podle uvážení Marketu, co vše bude třeba ze skladu vyvézt, osvědčují, že podstata spolupráce mezi žalobkyní a Marketem spočívala v dodávání pracovní síly – Market plně určoval, jaký objem práce bude od žalobkyně požadovat vykonat a kolik zaměstnanců žalobkyně tak bude potřebovat dodat s ohledem na počet vlastních

zaměstnanců, resp. jasně vystihují činnost agentury práce, neboť obvykle agentura práce pomáhá uživateli vykrývat v čase se měnící potřebu pracovní síly uživatele.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

19. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
20. Žalobkyně znovu poukázala na to, že žalovaný nesprávně posoudil provoz velkoskladu jako hlavní činnost Marketu, ač šlo o činnost vedlejší. Dále žalobkyně akcentovala, že vozíky neřídily Zaměstnance, neboť koordinátorka určovala Zaměstnancům čas svačiny i směny a kontrolovala jejich práci. Paletové vozíky byly opatřeny displejem s údaji, jaké zboží, odkud a kam je nutno přemístit, kdy tento skladový software nutně musel řešit vyskladňování zboží ve velkoskladu komplexně. V čase měnící se požadavky na vyskladnění přitom Market nebyl schopen zajistit jen vlastními zaměstnanci. K tomu žalovaný též zopakoval, že nikdy netvrdil, že byli Zaměstnanci řízení vozíky, neboť byli řízení mistry Marketu, kteří jim stanovili denní úkoly prostřednictvím koordinátorky.

V.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, soud v souladu s § 75 odst. 3 s. ř. s. nepřihlížel.
22. Žaloba je nedůvodná.
23. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
24. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti se zastřeným zprostředkováním zaměstnání rozumí činnost právnické osoby spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
25. § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti stanoví, že zprostředkováním zaměstnání se rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
26. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zaměstnání zprostředkovávají za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání.

27. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2023 se dopustí právnická osoba tím, že zastřené zprostředkovává zaměstnání dle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní.
28. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
29. Věta první § 3 zákoníku práce pak stanoví, že závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy.
30. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS).
31. Podstatou žalobních námitek bylo tvrzení žalobkyně, že v přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že žalobkyně pronajímala pracovní síly Marketu.
32. Není sporu o tom, že povinnost prokázat, že u Zaměstnanců šlo o zastřený pracovněprávní vztah, leželo na správních orgánech, které v tomto směru tížilo důkazní břemeno.
33. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývají pro souzenou věc následující východiska¹: Znaky závislé práce jsou 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, což zejména znamená, že je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů. Cílem takto vymezených znaků závislé práce je zejména zabránit zastření existence faktického pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy. Je zcela zásadní posuzovat soukromoprávní vztah podle jeho skutečné povahy, a proto nemůže být rozhodující, jak je formálně upravena činnost pracovníka. Právě rozdíl mezi formálním a skutečným projevem vůle je totiž typický pro obcházení kogentní právní úpravy pracovněprávních vztahů. Správní orgán proto musí zjišťovat stav věci tak, aby porovnal a ověřil, zda formální smluvní vztah odpovídá skutečnému postavení a činnosti pracovníků. Formální smluvní vztah, ať už existuje či neexistuje, není způsobilý prokázat, že přestupek nebyl spáchán, neboť podstatou zastřeného pracovněprávního vztahu jako formy výkonu nelegální práce je právě to, že formální úprava soukromoprávního vztahu neodpovídá jeho skutečnému obsahu. Výkon práce na náklady a odpovědnost zaměstnavatele a poskytnutí pracovních pomůcek je doplňkovým faktorem k prokázání výkonu práce jménem zaměstnavatele. Závěr o závislé práci podporuje zjištění, že pracovník v porovnání se zaměstnanci zaměstnavatele vykonává stejnou činnost, příp. že nahrazuje činnost zaměstnanců zaměstnavatele v době jejich nepřítomnosti.
34. Správní orgány ve vztahu k Přestupku dospěly k právnímu závěru, že žalobkyně čtyřem cizincům zastřené zprostředkovala zaměstnání tím, že pronajala jejich pracovní sílu Marketu.² Jelikož soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí v jednom celku s prvoinstančním rozhodnutím, zjišťoval, jak správní orgány obou stupňů tento svůj závěr ve svých rozhodnutích odůvodnily – žalovaný ostatně na závěry OIP na str. 10 až 22 prvoinstančního rozhodnutí explicitně odkázal.³ Pro posouzení přezkoumatelnosti,

¹ viz shrnutí v recentním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 1 Ads 223/2023-52, a tam odkazovaná judikatura, body 17, 19, 20, 27, 32, 33, 42, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2022, č. j. 4 Ads 320/2019-78, bod 41

² viz poslední odstavec str. 7 napadeného rozhodnutí

³ viz str. 7 až 11 napadeného rozhodnutí

úplnosti a správnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo relevantní jen odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, pokud na něj žalovaný souhlasně odkázal.

35. Správní orgány nejprve obecně a teoreticky popsaly, jak při posouzení zaměstnávání Zaměstnanců postupovaly. Vyšly správně z toho, že rozhodující byl faktický význam a obsah vztahu žalobkyně s Marketem, nikoli jeho formální vymezení (např. smlouvou o dílo nebo podnájemní smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní a Marketem).⁴ Toto východisko žalobkyně nespороvala.
36. Skutečnosti rozlišující, zda jde o obchodněprávní vztah (poskytnutí služby) nebo pracovněprávní vztah (pronájem pracovní síly) správní orgány obecně vymezily takto⁵:
- (i) zda samostatně ukládá pracovní úkoly zaměstnancům, jejich práci řídí a kontroluje *zaměstnavatel nebo uživatel*
 - (ii) zda zaměstnanci provádějí činnost jménem *uživatele nebo zaměstnavatele* a zda za výsledky jejich činnosti nese odpovědnost *uživatel nebo zaměstnavatel*, resp. zda výsledek činnosti předává uživateli zaměstnavatel
 - (iii) zda zaměstnancům zajišťuje pracovní pomůcky, oblečení, pracovní prostředí a přístup do něj *uživatel nebo zaměstnavatel*
 - (iv) zda školí zaměstnance z hlediska prováděné práce a bezpečnosti a ochrany zdraví při práci *uživatel nebo zaměstnavatel*.
37. Poté, co správní orgány vytyčily mantinely obchodněprávního a pracovněprávního vztahu, zjišťovaly faktické parametry vztahu žalobkyně s Marketem. Zde dospěly k následujícím skutkovým zjištěním⁶:
- Zaměstnanci vykonávali manipulační práce související s vyskladňováním zboží na pracovišti Marketu
 - Zaměstnanci vstupovali do prostor Marketu na kartu, kterou jim předala koordinátorka, a pohybovali se po celém skladovém areálu Marketu
 - zaměstnanci Marketu (směnoví mistři R. N. a M. B.) řídili práci koordinátorky (každé ráno jí zadáním do elektronického systému dali pokyny, které objednávky a jaký objem práce mají Zaměstnanci ten den vykonat, zejména na které konkrétní místo vyskladnit a připravit k odvozu, kdy šlo o objem práce, kterou nebyli schopni vykonat zaměstnanci Marketu), kdy koordinátorka takové zadání na den zjistila z počítače a elektronicky prostřednictvím počítače Marketu stanovila jednotlivé úkoly Zaměstnancům, předala jim vozíky a skenery, přidělovala jim práci, stanovovala jim směny, řídila je a kontrolovala i zaučovala
 - činnost Zaměstnanců (kromě koordinátorky) spočívala v nakládce a vykládce vozíků a transportu zboží vozíky, kdy na monitorech vozíků byly uvedeny informace o tom, které zboží, odkud a kam je nutno přemístit
 - koordinátorka evidovala docházku Zaměstnanců a posílala pro účely fakturace jednateli žalobkyně jen soupis odpracovaných směn

⁴ viz str. 8, 9, 11, 12 napadeného rozhodnutí

⁵ viz str. 8, 9 a 11 napadeného rozhodnutí

⁶ viz str. 9 až 12 napadeného rozhodnutí a str. 3, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17 prvoinstančního rozhodnutí

- Zaměstnanci museli dodržovat pracovní pokyny uvedené v příloze č. 1 smlouvy o dílo
 - nedostatky výsledků činnosti Zaměstnanců řešili směnvní mistři s koordinátorkou (sv. R. N. uvedl, že v případě úrazu nebo vzniku škody by to řešil se Zaměstnanci)
 - Zaměstnanci vykonávali shodnou a zastupitelnou činnost s ostatními zaměstnanci Marketu, i výsledky jejich činnosti byly shodné
 - Zaměstnanci vykonávali činnost v prostorách Marketu, kde tutéž činnost prováděli zaměstnanci Marketu i ostatní subdodavatelé Marketu (prostory k výkonu práce Zaměstnanců nebyly nijak vyznačeny), kdy Zaměstnanci vykonávali svou práci pouze s určenými vozíky
 - Market proškolil zástupce žalobkyně z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a koordinátorka pak proškolila Zaměstnance
 - žalobkyně Marketu fakturovala podle vyskladněného zboží a Market žalobkyni fakturoval nájemné za užívání vozíků
 - žalobkyně vybavila Zaměstnance ochrannými pracovními prostředky a pracovními oděvy, odlišnými od pracovních oděvů zaměstnanců Marketu
 - rámcovou smlouvou o dílo mezi žalobkyní a Marketem bylo ujednáno, že žalobkyně má pro Market zajišťovat vyskladnění zboží, úplata žalobkyně se měla odvíjet od jednotkových cen vyskladněných kartonů, přičemž Market vystavoval žalobkyni měsíční objednávky definující předem objem zboží vyskladňovaného žalobkyní a zpětně žalobkyně fakturovala Marketu skutečný objem vyskladněného zboží
 - Market uzavřel s žalobkyní podnájemní smlouvu o podnájmu části prostor Marketu za úplatu za účelem plnění závazků ze smlouvy o dílo, kdy podnájemné smlouva měla zaniknout současně se zánikem smlouvy o dílo.
38. Správní orgány vyhodnotily uvedená skutková zjištění tak, že smlouva o dílo a podnájemní smlouva zastíraly skutečný obsah vztahu žalobkyně s Marketem (poskytnutí pracovní síly žalobkyní Marketu).⁷ Tento závěr odůvodnily následovně⁸: Smlouva o dílo nespécifikovala žádné dílo, protože za dílo nelze považovat výkon pracovních činností popsany v rámcové smlouvě o dílo, kdy ani měsíční objednávka dílo nekonkretizovala. Podmínkou pro výkon činnosti Zaměstnanců bylo každodenní určení jejich pracovních výkonů (kdy, kam a co mají přepravit) směnvními mistry Marketu prostřednictvím zadání do elektronického systému Marketu, kdy toto určení záviselo každý den nejen na objemu potřebného vyskladňování, ale i na počtu přítomných zaměstnanců Marketu. Fakturace žalobkyně odpovídala objemu skutečně provedeného vyskladnění v tom kterém měsíci. Mezi žalobkyní a Marketem tak nebylo dohodnuto předem žádné dílo, které by byla povinna žalobkyně pro Market provést. Zaměstnanci se tak při své činnosti řídili pokyny Marketu, který jim určil prostřednictvím elektronického systému, jakou práci mají ten který den vykonat. I když to byla koordinátorka, kdo určila každý den jejich pracovní úkoly, tímto způsobem je neřídila, ale pouze jim předala pokyny k práci od Marketu. Pokyny Marketu spočívaly i v zaškolení: Zaměstnance mohla zaučit koordinátorka teprve poté, co ji Market v práci proškolil. Zaměstnanci byli vázáni i dalšími pokyny Marketu, spočívajícími v pravidlech provádění činností v příloze č. 1 rámcové smlouvy o dílo, které vylučují závěr, že žalobkyně prováděla činnosti odborně a samostatně. Pro závislou práci Zaměstnanců vůči

⁷ viz str. 12 napadeného rozhodnutí

⁸ viz str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí a str. 15 až 21 prvoinstančního rozhodnutí

Marketu svědčí i to, že Zaměstnanci k práci využívali vybavení ve vlastnictví Marketu, nezbytné pro výkon práce, a to vozíky Marketu a počítačové vybavení s přístupem do elektronického systému Marketu, stejně jako to, že shodnou činnost vykonávali v provozovně Marketu vedle Zaměstnanců i zaměstnanci Marketu. Existenci díla vylučovalo i to, že žalobkyně žádné provedené dílo Marketu nepředávala, nýbrž Market prostřednictvím svého smluvního partnera kontroloval, zda zadaná práce byla Zaměstnanci řádně provedena. Žalobkyně nebyla odpovědná za vady díla, nýbrž odpovídala za škodu způsobenou Zaměstnanci. I formální sjednání podnájmu prostor zastíralo skutečné pronajímání pracovní síly, neboť výlučné užívání části prostor Marketu žalobkyní ujednané podnájemní smlouvou bylo vyloučeno, protože jinou podnájemní smlouvou byly tytéž prostory přenechány do výlučného užívání jinému subjektu, jehož zaměstnanci pro Market vykonávali obdobné činnosti jako žalobkyně, a dále podnájemní smlouva zanikala současně se smlouvou o dílo. Zaměstnanci nebyli časově nezávislí ve výkonu svých činností pro Market, protože Market jim prostřednictvím svých směnových mistrů určil, kdy mají práce provést, a byli závislí i na tom, že řidiči VZV Marketu do regálů zavezli zboží, které měli Zaměstnanci vyskladnit - to, že Zaměstnancům odpracovanou dobu evidovala koordinátorka, na tom nic nemění. Zastřený pronájem pracovní síly nevyvrací to, že Market neurčil, kteří zaměstnanci žalobkyně mají práce provést, protože tak se postupuje i při pronájmu pracovní síly agenturou práce, kdy fiktivnost obchodněprávního vztahu vyplývá i z jejího odst. 5.5., v němž Market stanovil požadavky na zaměstnance žalobkyně, kteří budou práce provádět. Vzhledem ke všem skutečnostem prokazujícím zastřený pronájem pracovní síly nemohlo zjištění, že žalobkyně vybavila Zaměstnance pracovními oděvy a pomůckami, závěr o zastřeném zprostředkování zaměstnání zvrátit. Správní orgány shrnuly, že žalobkyně prostřednictvím Zaměstnanců doplňovala provoz Marketu tím, že poskytla Marketu pracovní sílu k plnění konkrétních pracovních úkolů zadaných Marketem.

39. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nebyla důvodná.
40. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky nebo námítky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námítky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.⁹

41. Dle názoru zdejšího soudu napadené rozhodnutí netrpí vadami, v důsledku nichž by mohlo být považováno za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl, i proč tak učinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul jednotlivé odvolací námitky a následně se jimi zabýval, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobkyně, tak i konkrétní úvahy žalovaného. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a tyto považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně. Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentací vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaný v projednávané věci postupoval zcela v souladu s těmito požadavky. Zdejšímu soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalovaného věcně posoudil. To, že žalovaný i OIP vyhodnotily skutkový stav shodně, nemůže samo o sobě znamenat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K těm určitým odvolacím námitkám, k nimž žalobkyně v žalobě konkrétně uvedla, že je žalovaný řádně nevypořádal, se soud vyjádří níže při jejich věcném posouzení.
42. Žalobní námitka, že ač žalovaný pominul a nerozporoval, že žalobkyně v řízení prokázala, že *komplexně zajišťovala činnosti související s plněním závazků ze smlouvy o dílo – sama zadávala, organizovala a kontrolovala práci Zaměstnanců, zajistila jim pracovní pomůcky, oblečení, pracovní prostředí a přístup do něj, sama je školila jak z hlediska provádění práce, tak také z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a následně nesla odpovědnost za jejich činnost a výsledek předala objednateli*¹⁰, nesprávně uzavřel, že žalobkyně dodala pracovní sílu a neplnila na smlouvu o dílo, nebyla opodstatněná.
43. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popřel, že by byly popsány skutečnosti v přestupkovém řízení zjištěny, a proto přijal závěr sporovaný žalobkyní. Žalobní tvrzení, že žalovaný uvedená zjištění nerozporoval, neodpovídá obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Bylo by nadbytečné všechny skutkové závěry správních orgánů znovu na tomto místě opakovat, a proto soud jen ve stručnosti konstatuje s odkazem na shrnutí zjištění správních orgánů v bodě 36 tohoto rozsudku, že práci Zaměstnancům zadával a způsob jejího výkonu určil, organizoval a kontroloval Market (nikoli žalobkyně), Zaměstnance zaškolil Market (nikoli žalobkyně), pracovní pomůcky (vozíky, počítačové

⁹ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08

¹⁰ viz str. 9 napadeného rozhodnutí

vybavení s elektronickým systémem) přidělil Zaměstnancům Market (nikoli žalobkyně), prostor k výkonu práce a přístup do něj Zaměstnancům zajistil Market (nikoli žalobkyně), za výsledek práce Zaměstnanců nemohla být žalobkyně odpovědná, protože je Marketu nepředávala. Ano, žalovaný nespороval, že žalobkyně vybavila Zaměstnance pracovními oděvy, ale žalovaný správně tento prvek vyhodnotil jako nezpůsobilý zvrátit všechna ostatní zjištění, jež jednotlivě i bezpečně ve svém souhrnu prokazují závěr o zastřeném pronájmu pracovní síly. Uvedené posouzení žalovaného je přitom v souladu s ustálenou judikaturou uvedenou v bodě 32 tohoto rozsudku, podle níž poskytnutí pracovních pomůcek je jen doplňkovým, a nikoli klíčovým, faktorem k prokázání výkonu práce jménem zaměstnavatele.

44. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že skladování a distribuce zboží je činností související s hlavní činností Marketu a že představuje bezpodmínečný předpoklad prodeje zboží zákazníkovi. Žalobkyně tvrdila, že skladování a distribuci zboží mohl zajišťovat Market outsourcingem.
45. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobkyně v bodě V vyjádření ze dne 16. 8. 2023 tvrdila, že jakožto subdodavatel pro Market zhotovovala dílo spočívající ve vyskladnění a manipulaci se zbožím Marketu. Na str. 21 k tomu OIP uvedl, že skladování a vyskladnění zboží je předpokladem pro prodej zboží zákazníkovi a že outsourcing (externí zajištění služeb) žalobkyní je vyloučen mj. proto, že v době výkonu práce Zaměstnanců ve skladu Marketu zde shodné činnosti vykonávali i zaměstnanci Marketu. Na to reagovala žalobkyně odvolací námitkou, že skladování není předpokladem pro prodej zboží zákazníkovi a že smí Market provozování velkoskladů jako vedlejší činnost zadat třetí osobě. Žalovaný vypořádal tuto odvolací námitku na str. 10 napadeného rozhodnutí tak, že námitka žalobkyně je irelevantní, protože OIP zjistil, že velkosklad provozoval sám Market a zde zajišťoval vyskladňování mj. i prostřednictvím Zaměstnanců. Žalovaný dodal, že OIP netvrdil, že provoz velkoskladu je hlavní náplní činnosti Marketu, ale činností bezprostředně s touto související.
46. Žalobní námitka nebyla důvodná.
47. Soud především zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě nerozporovala posouzení správních orgánů, že žalobkyně samostatně a nezávisle nezajišťovala pro Market provoz skladu jako outsourcing proto, že v době výkonu práce Zaměstnanců ve skladu Marketu zde shodné činnosti vykonávali i zaměstnanci Marketu, resp. že velkosklad provozoval sám Market a zde zajišťoval vyskladňování mj. i prostřednictvím Zaměstnanců. Tato zjištění byla jedním z důvodů rozhodnutí správních orgánů a s nimi žalobkyně v žalobě nijak nepolemizovala.
48. Závěr správních orgánů, že skladování zboží je činností bezprostředně související s hlavní činností Marketu, naproti tomu není důvodem napadeného rozhodnutí. Zda skladování s prodejem zboží souvisí a jak úzce, nebylo pro rozhodnutí o vině žalobkyně právně významné. Proto nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže zakládat (ne)správnost posouzení této otázky správními orgány, a tudíž polemika žalobkyně v tomto směru nemůže představovat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Správní orgány evidentně netvrdily, že Market nesmí provoz velkoskladu zajišťovat externím dodavatelem – tvrdily jen, že v posuzované věci k tomu nedošlo, neboť zjistily, že vyskladňování v provozovně Marketu prováděli (nejméně) jak zaměstnanci Marketu, tak i Zaměstnanci. Žalobkyně se tedy vymezovala vůči závěrům, které správní orgány nepřijaly.

49. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný tuto její odvolací námitku dostatečně nevypořádal, nijak nespecifikovala, kterou konkrétní část její argumentace žalovaný pominul. Soud vypořádání námitek žalobkyně správními orgány vyhodnotil jako srozumitelné a logické.
50. Obiter dictum soud uvádí, že neporozuměl tvrzení žalobkyně, že vyskladňování prováděla *jakožto subdodavatel*, protože nikdy netvrdila, že by vyskladňování prováděl pro Market nějaký dodavatel a ona byla tímto dodavatelem pověřena jako subdodavatel – ve správním řízení žalobkyně vždy stála na tom, že ve smluvním vztahu mezi ní a Marketem žádný mezičlánek (dodavatel) nefiguroval.
51. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný popřel, že v prvoinstančním rozhodnutí bylo uvedeno, že koordinátorka *byla řízena prostřednictvím vychystávacích vozíků*, ač je takové tvrzení součástí jak prvoinstančního rozhodnutí, tak i v protokolu o kontrole.
52. Námitka nebyla důvodná. Předmětem soudního přezkumu je v zásadě posouzení, zda žalobní námitka osvědčuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro niž musí být správním soudem zrušeno. Z toho vyplývá zaprvé, že polemika o tom, zda žalovaný správně či nesprávně popřel fakt, že něco bylo uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí, nemůže představovat důvodnou žalobní námitku. Žalobkyně nijak neosvětlila, proč by mělo případně nesprávné popření obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí negativně zasáhnout její práva s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zadruhé, z obsahu žalobní námitky vyplývá, že žalobkyni vadí, že žalovaný popřel, že je určitý údaj uveden v prvoinstančním rozhodnutí – logicky pak nemůže být relevantní, zda byl takový údaj uveden v protokolu o kontrole, jímž žalobkyně v žalobě argumentuje, protože k tomuto protokolu se podle žalobních tvrzení žalovaný nevyjadřoval. Zatřetí, soud souhlasí s žalovaným¹¹, že v prvoinstančním rozhodnutí není uvedeno, že koordinátorka *byla řízena prostřednictvím vychystávacích vozíků*, a pokud to žalobkyně chtěla sporovat, měla v žalobě uvést (kromě toho, jak se to projevilo v zákonnost napadeného rozhodnutí), kde konkrétně v prvoinstančním rozhodnutí se tento údaj podle ní nachází.
53. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný tuto její odvolací námitku vůbec nevypořádal, nemohl jí soud přisvědčit. Žalobkyně tvrdila, že OIP v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že koordinátorka byla řízena vychystávacími vozíky. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl¹², že to OIP v prvoinstančním rozhodnutí netvrdil, a dodal, že se ztotožňuje se závěry OIP¹³, že koordinátorka byla každý den řízena zaměstnanci Marketu, kdy jí směnoví mistři Marketu předali informaci o tom, které objednávky a jaký objem práce mají zaměstnanci žalobkyně daný den vykonat, když následně koordinátorka elektronicky předávala jednotlivé úkoly zaměstnancům žalobkyně. Je tak zcela zřejmé, k jakým (shodným) skutkovým závěrům správní orgány obou stupňů došly, kdy zaujaly naprosto srozumitelný postoj k námitce žalobkyně. Nelze tedy uzavřít, že žalovaný námitku žalobkyně nevypořádal, jak to činí žalobkyně v žalobě.
54. Obiter dictum uvádí soud, že šlo-li žalobkyni o to, aniž to v žalobě vyjádřila, že koordinátorce nebyly udělovány pokyny k práci prostřednictvím vozíku, nýbrž to byla koordinátorka, která udělovala pracovní pokyny ostatním Zaměstnancům prostřednictvím elektronického systému a monitoru vozíku, právě k těmto závěrům správní orgány došly. Pokud správní orgány nebo i soud v tomto rozsudku zmínily, že Zaměstnanci prováděli činnost ve skladu Marketu podle zadání na monitoru vozíků, z obsahu všech rozhodnutí je

¹¹ viz str. 10 napadeného rozhodnutí

¹² viz str. 10 napadeného rozhodnutí

¹³ viz např. závěr str. 16 a úvod str. 17 prvoinstančního rozhodnutí

zřejmé, že tím minily ty zaměstnance, kteří práci s vozíky vykonávali – nikoli koordinátorku, pokud jim práci zadala podle pokynů Marketu. Navíc, koordinátorka ve své svědecké výpovědi výslovně uvedla, že i sama někdy s vozíkem převážela zboží.

55. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nerefletoval svědecké výpovědi koordinátorky, R. N. a M. B., kdy závěr žalovaného o poskytnutí pracovní síly je proto pro žalobkyni nelogický a neodůvodněný.¹⁴
56. Námitka nebyla důvodná.
57. Jak je zřejmé ze shrnutí skutkových zjištění správních orgánů v bodě 36 tohoto rozsudku, správní orgány svědecké výpovědi nepominuly, a naopak z nich při přijetí svých skutkových zjištění vyšly. Ostatně žalobkyně tato zjištění v žalobě nikterak nezpochybňovala. Žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní část svědecké výpovědi, která by závěry správních orgánů vyvracela. Pokud mířila žalobkyně uvedením svědeckých výpovědí osvědčit, že koordinátorka zadávala práci ostatním Zaměstnancům (předala jim vozíky a skenery Marketu se zadáním na monitoru, jaké transporty mají ten den provést) nikoli podle zadání Marketu, nemůže s žalobkyní soud souhlasit. Údaje o tom, co ten který den mají Zaměstnanci vykonat, totiž koordinátorce poskytli podle svých výpovědí směnovní mistři Marketu, a to buď osobně nebo prostřednictvím elektronického systému Marketu. Z ničeho nevyplynulo, a žalobkyně to ani netvrdila, že by tyto údaje pro objem práce ten který den určovala žalobkyně a nikoli Market prostřednictvím směnových mistrů.
58. Soud dodává, že provedené dokazování bez důvodných pochybností prokázalo, že to byl Market, kdo každé ráno určil (osobně směnovými mistry nebo elektronicky) koordinátorce, jaké úkoly mají ten den splnit Zaměstnanci. Market jim k tomu poskytl prostor, pomůcky (vozíky, skenery, elektronický systém), zaškolil koordinátorku a Zaměstnance zavázal pravidly pro výkon práce v příloze č. 1 smlouvy o dílo. To, že následně zbytek Zaměstnanců řídila, školila a organizovala koordinátorka na závěru o pronájmu pracovní síly nic změnit nemůže. Nic nebrání tomu, aby si uživatel najal pracovní tým, který je vnitřně organizován a hierarchicky strukturován, tak, že jeden z týmu řídí ostatní. Jinak a zjednodušeně řečeno, Zaměstnanci přišli každý den ráno do Marketu a ten jim určil, jaké práce mají ten den vykonat, což představuje režim naprosto typický pro závislou práci. Zaměstnanci se podřizovali pokynům Marketu, vykonávali pracovní činnost, při které nemohli co do jejího provádění uplatnit vlastní rozhodovací volnost, a vykazovali nedostatek samostatnosti a nezávislosti a vykonávali práci pro Market jeho jménem a podle jeho pokynů a na jeho náklady. Jelikož neodcházelo k žádnému předávání výsledků rutinní a neodborné činnosti Zaměstnanců obsluhujících vozíky, nebylo lze zjistit konkrétní výsledek práce Zaměstnanců a odlišit ho od totožné zastupitelné činnosti zaměstnanců Marketu a jeho jiných smluvních partnerů, tudíž žalobkyně za takové výsledky činnosti (dílo) nemohla nést odpovědnost. Ze skutkových zjištění správních orgánů bylo zřejmé, že Market výkonem práce Zaměstnanců doplňoval aktuální denní nedostatky vlastních pracovních sil. Zaměstnanci ve skladu Marketu neprováděli žádné specifické dílo odlišitelné od jiného a k výkonu práce využívali pracovního náčiní Marketu. Žalobkyně neposkytovala Marketu žádnou službu (dílo) vlastním jménem a vlastní odpovědnost, nýbrž pronajímala své pracovní síly Marketu a své pronajaté Zaměstnance při výkonu práce neřídila. Ve správním řízení tak nebylo prokázáno tak, jak tvrdila žalobkyně při jednání soudu, že činnost Zaměstnanců řídila koordinátorka, a nikoli mistři Marketu. Tvrdila-li žalobkyně při jednání soudu, že mistři Marketu neudělovali pokyny Zaměstnancům z titulu nadřízenosti, nýbrž

¹⁴ viz odst. V žaloby

špatně česky hovořící Zaměstnanci následovali rady mistrů Marketu, neboť mistři Marketu s většími pracovními zkušenostmi vzbuzovali u cizinců s jinými národními zvyklostmi respekt, má soud za to, že výsledky dokazování správních orgánů toto bezpečně vyvrátily.

59. Soud závěr správních orgánů o pronájmu pracovní síly, opřený o dokazování zjištěné skutkové okolnosti výkonu práce, aprobuje a dodává, že pro posouzení věci nemohlo být rozhodující, zda a jaký smluvní vztah byl formálně uzavřen mezi žalobkyní a Marketem.
60. Soud v této souvislosti odkazuje na obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem¹⁵, kde poskytování díla mělo spočívat též ve skladové manipulaci se zbožím a kde takto bylo „zhotovováno dílo“ manipulací několika tisíců dílů měsíčně. I zde se cena „díla“ odvíjela od počtu manipulovaných dílů a připravených palet a všichni pracovníci (kmenoví, agenturní i dalších subjektů) ve všech prostorách pracovali společně, bez ohledu na to, k jakému subjektu patřili. Nikde na pracovišti nebylo uvedeno, příp. označeno, že by se jednalo o vyhrazené pracoviště, které by měl v užívání cizí subjekt. Kasační soud aproboval závěr o existenci zastřené agenturního zaměstnávání s tím, že typickým rysem smlouvy o dílo je, že zhotovitel si obstará zdroje k provedení díla (tj. nejen pracovníky), ale také materiál, stroje a potřebné vybavení. Ač věci k provedení díla sice může opatřit i objednatel díla, z celkového kontextu posuzované věci vyplynulo, že zde došlo k poskytnutí zaměstnanců na pracoviště uživatele nikoli k provádění díla, ale k poskytnutí jejich pracovní síly pro opakující se manipulaci s výrobky. V takovém případě zaměstnavatel do smluvního vztahu s uživatelem nevložil nic jiného než prostý výkon práce jím zajištěnými pracovníky, nezhotovoval konkrétní a určité dílo, které by mělo speciální vlastnost či k jehož zhotovení by bylo třeba nějakého know-how, kdy pomocné práce nelze považovat za dílo, pokud zaměstnanci pomáhají kmenovým zaměstnancům na témže pracovišti a nevytvářejí tak svébytné určitelné a oddělitelné dílo.
61. Ani žalobní námitky podporující verzi smlouvy o dílo odkazem na charakter díla¹⁶ nemohly obstát.
62. Především žalobkyně podsouvá žalovanému závěr, který neučinil: žalovaný netvrdil, že *vždy ráno docházelo mezi stranami k rozdělování práce*. Žalovaný prokázal, že Market každý den ráno prostřednictvím svých směnových mistrů a elektronického systému *určil*, jakou práci musí Zaměstnanci ten den vykonat a poskytl jim k tomu prostor a pomůcky (vozíky, skenery, elektronický systém). Vnitřně organizovaná skupina Zaměstnanců pak fungovala tak, že koordinátorka úkol zadaný Marketem rozdělila mezi ostatní Zaměstnance a jejich práci organizovala a řídila. Z toho vyplývá, že k žádné *dobodě* o tom, jaké práce ten který den budou provedeny, nedošlo.
63. Argumentace žalobkyně, že Market nemohl z důvodů na své straně měsíc předem vědět, jaké úkoly budou ten který den zaměstnanci žalobkyně vykonávat, je mimoběžná. Nicméně ta část žalobní argumentace, kde žalobkyně uvádí, že *měsíční objednávky* Marketu byly mimo jiné určeny tím, jak Market předem odhadl počet svých praceschopných zaměstnanců a svých subdodavatelů, podporuje závěr o pronájmu pracovní síly – Market prostřednictvím Zaměstnanců evidentně nahrazoval stav aktuálního nedostatku svých zaměstnanců.
64. Klíčovým důvodem závěru správních orgánů o pronájmu pracovní síly nebylo, jak by vyplývalo z žaloby, to, že se lišila měsíční objednávka Marketu se skutečně provedenými pracemi, které byly Marketu žalobkyní fakturovány. To není skutečnost vyvracející

¹⁵ rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2024, č. j. 1 Ads 240/2023-53, body 36 až 38, 41

¹⁶ viz bod VI a VII žaloby

smlouvu o dílo – je zcela běžné, že si strany dohodnou určité dílo a v průběhu jeho provádění se dohodnou na omezení nebo rozšíření díla. V posuzované věci však spolupráce žalobkyně s Marketem probíhala tak, že Market nejprve předem odhadl, kolik práce bude v následujícím měsíci zapotřebí provést Zaměstnanci, a pak každodenně *určil*, kolik jí Zaměstnanci mají vykonat.

65. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že na denní bázi docházelo k *upřesňování částí díla mezi žalobkyní a Marketem*, že Market dával žalobkyni pokyny k upřesnění díla, které byly *pokyny objednatele vůči zhotoviteli*. Žalobkyně tak přiznává, že Market (jednostranně) stanovil pro ten který den úkol, který měl být žalobkyní (Zaměstnanci) splněn, kdy tyto *pokyny* musela žalobkyně dodržet. To však podporuje závěr o pronájmu pracovní síly, nikoli o smlouvě o dílo, u níž zhotovitel postupuje při provádění díla samostatně, a je za určitých zákonem vymezených podmínek povinen plnit tzv. příkazy objednatele, ale musí vždy jít o příkazy *ohledně způsobu provádění díla*, nikoli o příkazy stanovující rozsah či kvalitu díla.¹⁷
66. Námitka žalobkyně, že tyto její odvolací námitky žalovaný nevypořádal a neuvedl k nim žádnou argumentaci, nebyla důvodná, protože pomíjela posouzení žalovaného na str. 11 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný mj. uvedl, že Zaměstnancům prostřednictvím koordinátorky přiděloval práci Market (jeho směnoví mistři) tak, že tak jim vydával faktické pokyny týkající se specifikace vyskladňovaného zboží, které by nebyli schopni vyskladnit zaměstnanci Marketu, kdy Zaměstnanci museli dodržovat i pokyny k práci specifikované v příloze č. 1 rámcové smlouvy o dílo. Toto posouzení žalovaného soud aproboval.
67. Námitky argumentující tím, že žalobkyně pro Market prováděla úpravu věci¹⁸, nebyly důvodné.
68. Pokud žalobkyně namítala, že tyto její odvolací námitky žalovaný nijak nevypořádal, pominula posouzení žalovaného na str. 11 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný mj. uvedl, že žalobkyně pro Market neprovedla dílo spočívající v úpravě věci, protože Marketu na jeho pracovišti pronajala pracovní sílu pro opakující se manipulaci se zbožím.
69. Soud souhlasí s žalovaným, že o úpravu věci nešlo. Sama žalobkyně v žalobě tvrdí, že předmětem její činnosti byla *kompletace palet* (shromáždění zboží na paletu a zabalení palety a její umístění na určité místo) a že naplnění pojmu *úprava věci* vyžaduje změnu vlastností věci nebo její podoby. Podle všeho spočíval výsledek činnosti Zaměstnanců v tom, že soustředili množství samostatných věcí (zboží) na jednu paletu, zabalili ji a umístili na určité místo. K žádné změně vlastností zboží ani jeho podoby tedy nedošlo. Proto nemůže jít o úpravu věci (zboží).¹⁹ Soud přisvědčuje žalobkyni, že u smlouvy o dílo může docházet k součinnosti objednatele, mohou vzniknout podmínky pro pokyny objednatele *ohledně způsobu provádění díla*, pro předání věci objednatelem či pro předání díla po částech, žalobkyně však nevysvětlila, jak a proč by tato obecná východiska měla zpochybňovat právní závěry správních orgánů o pronájmu pracovní síly.
70. Zde soud poukazuje na judikaturu, podle níž platí, že byl-li přijat právní závěr o naplnění znaků závislé práce, je nadbytečné zabývat se otázkou existence závazkového právního vztahu mezi pracovníkem a zaměstnavatelem, neboť i kdyby existoval, nemělo by toto zjištění žádný vliv na přestupkové jednání. Ať už by soud dospěl k závěru, že smlouva byla

¹⁷ srov. § 2592 občanského zákoníku

¹⁸ viz odst. VII žaloby

¹⁹ Stejně jako např. nejde o *úpravu věci* tehdy, když se zabalí dvě knihy do balíku a ten se přemístí na jiné místo.

určitá či nikoliv, byla uzavřena platně či nikoliv, ať už se jednalo o smlouvu o dílo, příkazní smlouvu či jiný smluvní typ, žádný z těchto závěrů by neovlivnil reálné zjištění o naplnění jednotlivých znaků závislé práce, resp. by nemohl liberovat stěžovatelku ve vztahu ke spáchání vytykaného přestupku.²⁰

71. Tvrdila-li žalobkyně v žalobě, že koordinátorka dostávala objednávky od jednatele žalobkyně²¹, z dokazování v přestupkovém řízení nic takového nevyplynulo a žalobkyně v tomto směru nepřinesla ani žádné konkrétní tvrzení, ani neoznačila žádné důkazy toto osvědčující.
72. Žalobní námitky týkající se znaků zastřeného zprostředkování zaměstnání²² nebyly důvodné.
73. Namítla-li žalobkyně, že se žalovaný znaky zastřeného zprostředkování zaměstnání v napadeném rozhodnutí nezabýval, pominula str. 8, 9 a 11 napadeného rozhodnutí, kdy jednotlivými částmi argumentace, která se toho týkala, se podrobně zabýval OIP na str. 18 až 22 prvoinstančního rozhodnutí, na něž žalovaný souhlasně odkázal na str. 11 napadeného rozhodnutí.
74. Soud odkazuje na své výše uvedené posouzení správnosti závěrů správních orgánů ohledně pronájmu pracovní síly žalobkyně, které odpovídají jejich skutkovým zjištěním, jež žalobkyně v žalobě nespороvala.
75. Jelikož v tomto odstavci žaloby žalobkyně opakovala či odkazovala na svou předchozí argumentaci v žalobě, kterou soud vypořádal výše, vyjádří se soud stručně pouze k těm námitkám, jež zazněly v tomto odstavci žaloby chronologicky poprvé.
76. Smluvní ujednání o odpovědnosti, jímž argumentovala žalobkyně, nebylo na rozdíl od zjištění faktického způsobu fungování spolupráce žalobkyně s Marketem rozhodující.
77. Žalobkyně tvrdila, že byla fakticky odpovědna za vadné či pozdní provedení díla a tvrdila, že to v přestupkovém řízení prokázala vyúčtováním smluvních pokut a vzniklých škod. Soud konstatuje, že žalobní tvrzení je natolik neurčité, že se k němu nelze vyjádřit. V prvoinstančním ani napadeném rozhodnutí není žádné vyúčtování smluvních pokut ani vzniklých škod zmíněno a žalobkyně v žalobě tato vyúčtování nijak nespecifikovala tak, aby jejich existenci mohl soud ověřit ve správním spisu.
78. Žalobkyně konstatovala, že bylo prokázáno, že nesla odpovědnost za bezvadné řádné a včasné vyhotovení díla a za případné škody způsobené plněním díla, což odpovídá odpovědnosti zhotovitele, nikoli zaměstnavatele. Na str. 18 prvoinstančního rozhodnutí OIP uvedl, že odpovědnost žalobkyně za případně vadně vykonané práce není odpovědností za vadně provedené dílo, ale odpovídá odpovědnosti zaměstnance za vadně vykonanou práci. Soud nepřisvědčil žalobkyni, která bez konkrétního tvrzení trvala na své odpovědnosti, kdy odpovědnost žalobkyně za dílo nepřichází do úvahy mj. proto, že žalobkyně žádné dílo Marketu nepředávala. Odpovědnost za to, že dílo vykazuje vady nebo bylo dodáno opožděně, logicky předpokládá, že dojde k jeho předání mezi zhotovitelem a objednatelem. Žalobkyně nespороvala skutkový závěr správních orgánů, že žalobkyně žádné provedené dílo Marketu nepředávala, nýbrž Market prostřednictvím svého smluvního partnera kontroloval, zda zadaná práce byla Zaměstnanci řádně provedena.

²⁰ viz shrnutí v recentním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 1 Ads 223/2023-52, body 34, 40

²¹ viz bod VIII žaloby

²² viz odst. IX žaloby

Navíc, jak bylo vysvětleno výše, podle ustálené judikatury je otázka odpovědnosti zaměstnavatele jen doplňkovým faktorem k prokázání výkonu práce jménem zaměstnavatele.

79. Na str. 18 prvoinstančního rozhodnutí OIP uvedl, že v rámcové smlouvě nebylo dílo konkrétně vymezeno (např. nebyl dohodnuto množství vyskladněných palet), kdy bylo určeno Marketem každodenními pokyny Zaměstnancům. Na str. 16 prvoinstančního rozhodnutí OIP uvedl, že obsahově představuje příloha č. 1 smlouvy o dílo nazvaná Specifikace díla pokyny k výkonu práce, a nikoli konkretizaci díla, které má samostatně a na svou odpovědnost provést žalobkyně jako odborník na danou činnost. Žalobkyně v tom spatřuje rozpory. Soud naopak souhlasí s OIP a dodává, že OIP zkoumal, zda vůbec (aniž by to rozhodující) formální smlouva o dílo vymezuje dílo a dospěl ke správnému závěru, že dílo dostatečně konkrétně nevymezuje, protože tak nečiní ani v textu samotné smlouvy, ani v její příloze č. 1, ač je tato příloha označena jako *Specifikace díla*.
80. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem OIP, že cena odpovídala množství vyskladněných kartonů s jednotkovou cenou a odpovídala tak úkolové mzdě. Podle žalobkyně však cena byla určena jako jednotková za vyskladnění kartonu, ale její výše se odvíjela jak od objednaného rozsahu díla ze strany objednatele, tak i *od provedeného díla dle předávacího protokolu, kde byl zachycen rozsah provedené části díla, která byla následně fakturována*. Určení ceny položkovým seznamem je podle žalobkyně legitimním určením ceny za dílo a neukazuje na zastřené zaměstnávání.
81. Námitka nebyla důvodná. Zaprvé, i kdyby žalobkyně fakturovala Marketu množství vyskladněných kartonů podle jednotkových cen s limitem objemu v měsíční objednávce Marketu, nemá to vůbec žádný vliv na závěr o pronájmu pracovních sil. Zadruhé, žalobkyně nikdy netvrdila, ani neprokázala, že by existovaly *předávací protokoly, kde byl zachycen rozsah provedené části díla*. Zatřetí, pro rozhodnutí správních orgánů nebylo významné, zda a jak byla formální smlouvou o dílo byla ujednána cena díla – zvláště když zjistily, že smlouvou nebylo dílo specifikováno, protože v případě zjištění pronájmu pracovních sil nebyly povinny zjišťovat existenci, příp. obsah závazkového právního vztahu mezi žalobkyní a Marketem. Začtvrté, OIP zjištěním o tom, jak byla cena fakturována, závěr o pronájmu pracovních sil vůbec neodůvodnil – na str. 18 prvoinstančního rozhodnutí to uvedl jen k námitce žalobkyně, která sama tvrdila, že fakturovala podle jednotkových cen a vyskladněného zboží, aniž by tehdy uvedla, že fakturace byla omezena limitem v měsíční objednávce. Obiter dictum, zapáté, v odst. 4.1. smlouvy o dílo je cena sjednána v návaznosti na *skutečně vyskladněné kartony* bez vztahu k měsíční objednávce, kdy žalobkyně byla pro vyskladnění kartonů oprávněna používat *výlučně vychystávací vozíky provozované Marketem*.
82. Soud dodává, že žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí správně shrnul, že zjištěný skutkový stav plně odůvodňuje závěr, že žalobkyně na pracovišti komplexně činnost při plnění smluvního závazku nezajišťovala, kdy na tom nemůže ničeho zvrátit ani to, že mezi žalobkyní a Marketem nebyla účtována hodinová práce Zaměstnanců a že žalobkyně fakturovala podle vyskladněného zboží, anebo to, že Zaměstnanci a zaměstnanci Marketu měli jiné pracovní oděvy. Ve skutečnosti byla totiž poskytována pracovní síla pro zajištění pracovních míst v provozovně Marketu na základě jeho požadavků, které se odvíjely od objemu potřebné práce a počtu zaměstnanců Marketu.
83. Žalobkyně se vymezila nesouhlasně k závěru OIP, že k předání díla nedošlo, protože za Market dílo přebíral třetí subjekt na základě smluvního vztahu, resp. k závěru žalovaného,

že k předání dojít nemohlo, protože k němu nedošlo mezi žalobkyní a Marketem přímo. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaný konstatoval, že dílo bylo kontrolováno při převzetí ze strany třetího subjektu pověřeného Marketem. Žalobkyně tím směřovala k tomu, že ujednání o způsobu předání díla neodkazovala na pronájem pracovních sil. Námitky žalobkyně nebyly důvodné.

84. Na str. 18 prvoinstančního rozhodnutí k námitce žalobkyně, že provedení díla kontroluje za Market třetí subjekt a za žalobkyni koordinátorka, OIP uvedl, že v rámcové smlouvě o dílo není způsob předání díla ujednán, kdy podle svědků prováděli Zaměstnanci manipulaci zbožím Marketu průběžně v rámci měsíce a počty dovezených palet kontroloval jiný subdodavatel. Z toho OIP dovodil, že nedocházelo k předávání a přebírání díla mezi žalobkyní a Marketem, neboť smluvní partner Marketu kontroloval jen *množství* dovezených palet.
85. Je tak zjevné, že žalobkyně v žalobě polemizovala se závěrem OIP, který OIP neučinil. OIP totiž zdůraznil, že předání díla nebylo vůbec ve smlouvě o dílo řešeno a že ani faktické předávání prokázáno nebylo, jelikož bylo zjištěno jen to, že pro Market jím najatý subjekt kontroloval *počet* palet na stanovišti. OIP tedy netvrdil, jak argumentuje žalobkyně, že *za Market dílo přebíral třetí subjekt na základě smluvního vztahu*. Takový závěr OIP nepřijal a přijmout ani nemohl – nikdo nikdy netvrdil, že by za současné přítomnosti žalobkyně (jejího zástupce) a Marketu (jeho zástupce) byla projevena vůle palety předat a převzít.
86. Pokud žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že k předání dojít nemohlo, protože k němu nedošlo mezi žalobkyní a Marketem přímo, takovou úvahu žalovaný nikde v napadeném rozhodnutí neuvedl. Stejně tak žalobkyně netvrdí pravdu, když namítla, že *žalovaný shledal, že dílo bylo při předání a převzetí kontrolováno ze strany třetího subjektu najatého Marketem*. Nic takového žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl.
87. Soud dodává, že žalobkyně nezpochybňovala, že sv. R. N. vypověděl, že byly-li palety se zbožím přemístěny na určené místo, kontroloval počty palet na tomto místě jiný subdodavatel Marketu. Z výpovědi svědka však nijak nevyplynulo, že by na určené místo (stopa) přemísťovali palety jen Zaměstnanci (a nikoli tedy zaměstnanci Marketu či jeho jiní smluvní partneři), že by tak byl kontrolován počet palet zpracovaných jen žalobkyní, a co především – že by vůbec tato kontrola nějak souvisela s převzetím zpracovaných palet od žalobkyně.
88. Soud tedy aprobejuje závěr správních orgánů, že v přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně Marketu *dílo* předávala a Market *dílo* od žalobkyně přebíral. Současně však soud zdůrazňuje, že správní orgány toto zjištění neučinily důvodem svých rozhodnutí o vině žalobkyně. Tvrdila-li žalobkyně v žalobě, že *ujednání o způsobu předání díla* neodkazuje na pronájem pracovních sil, konstatuje soud, že žalobkyně nezpochybňovala, že smlouva o dílo žádné *ujednání o způsobu předání díla* neobsahuje.
89. Žalobkyně dále tvrdila, že prokázala, že dílo muselo být prováděno ve skladu Marketu a že Market neurčoval, kdy přesně má být dílo provedeno.
90. K tomu soud uvádí s odkazem na předchozí body tohoto rozsudku, že nebylo sporu o tom, že práce, jež pro Market zajišťovala žalobkyně, byly prostorově omezeny na velkosklad Marketu, protože jen v něm bylo možno zboží Marketu soustřeďovat na palety a přemísťovat na jiné určené stanoviště Marketu. To však neprokazuje, že šlo o dílo a nikoli o pronájem pracovních sil. Pokud jde o určení času provedení prací, to jednoznačně určoval Market, jehož směnoví mistři každý den ráno určili koordinátorce, jaké konkrétní kartony

(s jakým obsahem toho kterého zboží Marketu) mají být toho dne umístěny na jaká konkrétní stanoviště (stopy) přemístěny. Žalobkyně tedy neprokázala, že by Market neurčoval dobu (lhůtu) k provedení prací Zaměstnanců. Závěr správních orgánů, že Zaměstnanci nebyli časově nezávislí ve výkonu svých činností pro Market, protože Market jim prostřednictvím svých směnových mistrů určil, kdy mají práce provést, a byli závislí i na tom, že řidiči VZV Marketu do regálů zavezli zboží, které měli Zaměstnanci vyskladnit²³, soud aprobejuje. Žalobkyně s popsaným odůvodněním tohoto závěru v žalobě nijak nepolemizovala.

91. Argumentovala-li žalobkyně v žalobě podnájemní smlouvu k prostorám Marketu, nijak nesporovala zjištění správních orgánů, že formální sjednání podnájmu prostor zastíralo skutečné pronajímání pracovní síly, neboť žalobkyně nemohla výlučně užívat části prostor Marketu ujednané podnájemní smlouvou, jelikož jinou podnájemní smlouvou byly tytéž prostory přenechány do výlučného užívání jinému subjektu, jehož zaměstnanci pro Market vykonávali obdobné činnosti jako žalobkyně, a dále podnájemní smlouva zanikala současně se smlouvou o dílo²⁴.
92. Pokud žalobkyně tvrdila, že žalovaný postavil své rozhodnutí na tom, že obchodněprávní vztah žalobkyně s Marketem byl podmíněn naprostou časovou nezávislostí zhotovitele na objednateli²⁵, pak nemá pravdu. Nikdo nezpochybňoval, že smlouvu o dílo lze platně uzavřít a o pronájem pracovní síly se nemusí jednat v případech zmiňovaných žalobkyní, kdy je zhotovitel závislý pro provádění díla na součinnosti objednatele a na předání věcí objednatelem. Správní orgány však podrobně, srozumitelně a logicky odůvodnily, proč skutkové okolnosti posuzované věci odůvodňují závěr, že žalobkyně pro Market dílo neprováděla a pronajímala mu pracovní sílu.
93. Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný uvedl, že závislost žalobkyně na Marketu spočívala i v tom, že zboží mělo být vyskladněno v daném termínu. To žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Mínila-li žalobkyně posouzení OIP²⁶, pak OIP uvedl, že Zaměstnanci jednali podle pokynů Marketu, které spočívaly mj. v tom, do kdy musí práce provést. Argumentovala-li žalobkyně tím, že časové určení dokončení díla je podstatnou náležitostí smlouvy o dílo, pominula, že nebylo prokázáno, že by ve smlouvě o dílo s Marketem konkrétní dobu plnění díla ujednala.²⁷
94. Žalobkyně namítla, že OIP s odkazem na ujednání smlouvy o dílo o závazku žalobkyně použít jen zaměstnance s platným pobytoým i pracovním oprávněním dospěl k nesprávnému závěru, že Market vymezil zaměstnance, kteří mají práci vykonat.
95. Námitka nebyla důvodná, protože OIP výslovně uvedl²⁸, že nebylo prokázáno, že by Market pro výkon prací jmenovitě určovala konkrétní zaměstnance žalobkyně, ale zdůraznil, že uživatel konkrétní zaměstnance zaměstnavateli neurčuje ani v případě agenturního zaměstnání. OIP dodal, a i s tím se soud ztotožňuje, že v případě smlouvy o dílo nemá objednatel ani právo ani důvod stanovovat požadavky na zaměstnance zhotovitele, k čemuž ve smlouvě o dílo mezi žalobkyní a Marketem došlo. OIP tedy

²³ viz str. 19 a 20 prvoinstančního rozhodnutí

²⁴ viz str. 19 a 20 prvoinstančního rozhodnutí

²⁵ soud předpokládá, že žalobkyně zde zaměnila zhotovitele s objednatelem a šlo jen o písarskou chybu

²⁶ viz str. 20 prvoinstančního rozhodnutí

²⁷ Obiter dictum soud uvádí, že doba plnění díla *není* podstatnou náležitostí smlouvy o dílo podle § 2590 odst. 2 občanského zákoníku.

²⁸ viz str. 20 prvoinstančního rozhodnutí

nedospěl k závěru, že Market vymezil zaměstnance žalobkyně, kteří mají vykonat práci za žalobkyni. Žalobkyně tedy polemizuje s něčím, co OIP netvrdí.

96. Soud uvádí, že žalobkyně nijak nevysvětlila, jak by mohla vzniknout *objednateli* ze smlouvy o dílo škoda v důsledku toho, že jeho zhotovitel použil k provedení díla určitou osobu v rozporu s veřejným právem. Tím se právě smlouva o dílo odlišuje od zaměstnávání, kde veřejné právo sankcionuje toho, kdo umožní výkon práce osobě v rozporu s právní předpisy. Objednatel ze smlouvy o dílo však *výkon práce* zaměstnancům zhotovitele z povahy věci neumožňuje, ten jen poskytuje součinnost k provedení díla, žádný *výkon práce* neumožňuje.
97. Dále žalobkyně namítla, že prokázala, že měla vozíky v řádném nájemním vztahu.²⁹
98. OIP dospěl k závěru³⁰, že v řízení nebylo prokázáno, že si žalobkyně od Marketu pronajala konkrétní vozíky. Tento závěr odůvodnil OIP tím, že nájem vozíků neprokázaly žádné žalobkyní předložené listiny, které vyjmenoval. K faktuře Marketu č. 55029279 ze dne 31. 12. 2020 pak OIP konkrétně uvedl, že nájem vozíků v předmětném období nemůže prokazovat, jelikož je jí účtováno poškození vozíku (nikoli nájemné). K *Podkladu k fakturaci - Cena za provádění díla* za období VII.2022 OIP uvedl, že z něj nelze zjistit, z čeho dané částky vycházejí a k čemu se dokument vztahuje, a navíc se týká období, které není předmětem přestupkového řízení.
99. Jelikož se žalobkyně proti odůvodnění uvedeného závěru OIP nijak nevymezila, nepolemizovala s žádným z jeho důvodů, soud z něj byl oprávněn vycházet, což se logicky odráží v závěru soudu o nedůvodnosti žalobní námitky.
100. Poslední námitkou žalobkyně byl poukaz žalobkyně na to, že zajišťovala pro své Zaměstnance ochranné pomůcky a pracovní oděvy, školení zaměstnanců a evidovala jejich odpracovanou dobu.
101. Správní orgány skutkově zjistily a nepominuly ve svých rozhodnutích, že žalobkyně vybavila Zaměstnance ochrannými pracovními prostředky a pracovními oděvy, že koordinátorka evidovala docházku Zaměstnanců a posílala pro účely fakturace jednateli žalobkyně jen soupis odpracovaných směn, že Market proškolil zástupce žalobkyně z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a koordinátorka pak proškolila Zaměstnance.
102. Správní orgány zjištěné skutečnosti vyhodnotily jednotlivě i v jejich souhrnu, jak bylo výše opakovaně popsáno, a dospěly k závěru³¹, že vybavení Zaměstnanců pracovními pomůckami a oděvy, nemůže zvrátit zjištění o pronájmu pracovní síly, opřené o celý soubor skutkových zjištění, podle nichž žalobkyně prostřednictvím Zaměstnanců doplňovala již existující provoz skladu Marketu tím, že mu poskytla pracovní síly k plnění konkrétních pracovních úkolů zadaných Marketem. Nejprve Market musel v práci a z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaškolit koordinátorku a ta pak následně zaškolovala ostatní Zaměstnance. Soud znovu poukazuje na ustálenou judikaturou uvedenou v bodě 32 tohoto rozsudku, podle níž poskytnutí pracovních pomůcek je jen doplňkovým, a nikoli klíčovým, faktorem k prokázání výkonu práce jménem zaměstnavatele.
103. Žalobkyní v odst. I žaloby k důkazu označená listina je součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek

²⁹ viz bod 8) odst. IX žaloby

³⁰ viz str. 17 a 21 prvoinstančního rozhodnutí

³¹ viz str. 16 a 22 prvoinstančního rozhodnutí a str. 9 až 12 napadeného rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70).

104. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

105. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. září 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu